

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Szak/1/2019
Identifikačné číslo spisu: 1018201582
Dátum vydania rozhodnutia: 30.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1018201582.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej PhD., v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): O. O., nar. XX.XX.XXXX, štátneho príslušníka Sýrskej arabskej republiky, bez cestovného, v krajine pôvodu bytom A., naposledy bytom H., Nemecká spolková republika, zastúpeného Mgr. Toni Khuri, advokát so sídlom Dlhé diely II/13, Bratislava proti žalovanému: Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trenčín so sídlom Jilemnického 2, Trenčín o správnej žalobe žalobcu zo dňa 25.10.2018 vo veci zaistenia proti rozhodnutiu žalovaného PPZ-HCP-BB8-56-017/2018-AV zo dňa 23.10.2018, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sa/88/2018-62 zo dňa 21. novembra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB8-56-017/2018-AV zo dňa 23.10.2018 (ďalej na účely rozsudku len „preskúmané rozhodnutie“) žalovaný podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zákon č. 404/2011 Z.z.“), rozhodol o zaistení žalobcu na účel výkonu trestu vyhostenia (rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V z 1.8.2017 sp. zn. 2T 55/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To 88/2017) tak, že zaistil sťažovateľa dňom 23.10.2018 na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 23.02.2019 a umiestnil ho do zariadenia Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov.

2. Preskúmané rozhodnutie založil na slede skutkových okolností so začiatkom dňa 03.10.2017, kedy bol žalobca právoplatne odsúdený Okresným súdom Bratislava V. z 01.08.2017 sp. zn. 2T/55/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 3To/88/2017 pre prečin prevádzkačstva § 355

ods. 1 Trestného zákona. Krajský súd Bratislava vydal dňa 03.10.2017 rozsudok sp. zn. 3To /88/2017, ktorým mu bol uložený podľa § 355 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), písm. 1/ Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 1 (jedného) roku a súčasne podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd účastníka konania na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne dňa 03.10.2017 pod sp. zn. 3To /88/2017 rozhodol o výkone trestu vyhostenia.

3. Dňa 05.03.2017 bol žalobca dodaný do Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Bratislava za účelom výkonu väzby. Následne bol žalobca dňa 31.10.2017 dodaný do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom za účelom ďalšieho výkonu trestu, pre trestný čin podľa § 355 ods. 1 zak. TZ v trvaní: 1 roku, od 02.03.2017 do 02.03.2018. Dňa 02.03.2018 o 14.30 hod. bol z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom prepustený na slobodu. Dňa 02.03.2018 OCP PZ Trenčín vydalo pod č. p.: PPZ-HCP-BB8-15-017/2018-PP rozhodnutie o zaistení, ktorým bol žalobca zaistený na dobu do 02.09.2018. Dňa 30.08.2018 bol účastník konania prepustený zo zaistenia. Dňa 25.06.2018 žalobca požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

4. Dňa 30.08.2018 OCP PZ Trenčín vydalo pod č. p.: PPZ-HCP-BB8-46-015/2018-PP rozhodnutie o zaistení, ktorým bol žalobca zaistený na dobu do 30.11.2018. Dňa 23.10.2018 bol žalobca prepustený zo zaistenia.

5. Dňa 23.10.2018 pod sp. zn. č.p.:PPZ-HCP-BB8-56-002/2018-AV bolo začaté konanie o zaistení žalobcu podľa § 88 ods.1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov.

6. Žalovaný v zhrnutí dôvodov zaistenia poukázal na to, že sa v konaní zaoberal otázkou reálneho predpokladu realizácie trestu vyhostenia žalobcu. Posudzoval túto otázku vo vzťahu k osobe, štátnej príslušnosti účastníka konania, ako aj štátu pobytu. Preverovaním bolo zistené, že vyhostenie žalobcu je reálne. Vychádzal zo stanoviska Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, že predpokladaná doba zaistenia potrebná na vykonanie všetkých úkonov sú štyri mesiace. Žalobca bol zaistený na dobu 4 mesiacov. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že za účelom zabezpečenia výkonu trestu vyhostenia je potrebné, aby mal žalobcu vo fyzickej dispozícii do doby realizácie trestu vyhostenia, ktorý zabezpečuje Útvar Policajného zaistenia pre cudzincov v Medveďove. Na základe toho prihladal na formáciu zo dňa 23.10.2018 pod č. p.: PPZ-HCP-ME-2018/002118-214 z Útvary policajného zaistenia cudzincov Medveďov, ako aj na skutočnosť, že žalobca má neplatný doklad o povolení na pobyt v Nemecku č. G. s platnosťou do 19.03.2017 a na skutočnosť, že nie je držiteľom cestovného pasu.

7. Žalovaný v rozhodnutí poukázal na to, že počas konania o zaistení s a zaoberal aj otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života účastníka konania v zmysle v článku 8 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách. Práva žalobcu vyplývajúce z čl. 8 ods. 1 Dohovoru neupiera a plne ich rešpektuje. Zdôraznil, že žalobca nemá na území Slovenskej republiky žiadne záväzky, nemá k nej žiadne väzby, ani relevantné dôvody na zotrvanie na jej území. Žalovaný uviedol, že rešpektoval súkromný a rodinný život účastníka konania a konal v jeho záujme a nebola mu spôsobená ujma, ktorá by mala za negatívny následok na jeho živote, zdraví a sociálnej existencii, pretože žalobca sa nachádza na území Slovenskej republiky neoprávnene v rozpore s rozsudkom Krajského súdu Bratislava zo dňa 03.10.2017 pod sp. zn. 3Tot 88/2017 a nariadením výkonu trestu vyhostenia, bez víz či povolenia na pobyt, bez udelenia medzinárodnej ochrany, finančných prostriedkov a zabezpečeného ubytovania, ktorými by si vedel zabezpečiť svoju existenciu a pobyt na území Slovenskej republiky.

8. Žalovaný uviedol, že sa zaoberal aj otázkou alternatív zaistenia s poukazom na § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, pričom žalobca nesplnil podmienku podľa § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, pretože nepreukázal finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6 zákona o pobyte cudzincov. Taktiež je zrejmé, že žalobca nie je schopný si zabezpečiť primeranú nehnuteľnosť na bývanie, prípadne primerané ubytovanie počas pobytu na území Slovenskej republiky a finančné prostriedky na pokrytie

pobytu pre seba. Predchádzajúcim pobytom a životom v inej krajine, resp. v krajine pôvodu si nevytvoril dostatočné finančné prostriedky na pokrytie svojho ďalšieho pobytu na území Slovenskej republiky, čo vyplýva z jeho súčasnej finančnej situácie a jeho pobytu.

II.

Konanie na krajskom súde

9. Sťažovateľ podal proti preskúmanému rozhodnutiu na Krajský súd v Bratislave správnu žalobu vo veci zaistenia podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) s nasledujúcimi žalobnými bodmi (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.):

a/ nedošlo k jeho faktickému prepusteniu z predchádzajúceho zaistenia, nakoľko síce bol 23.10.2018 o 11.00 hod. z predchádzajúceho zaistenia prepustený, avšak priestory Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov (ďalej len „ÚPZC“) neopustil a opätovne bol zaistený a že teda uvedený postup žalovaného bol iba „divadlom“, v dôsledku čoho žalobca odmietol spolupracovať so žalovaným,

b/ v rozpore s tvrdením žalovaného, obsiahnutým v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého žalobca nepreukázal finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6 zákona o pobyte cudzincov ani zabezpečenie primeraného ubytovania, žalobca v predchádzajúcej žalobe ako prílohu prezentoval existenciu finančných prostriedkov zasielaných zástupcovi žalobcu rodinou žalobcu, teda namietal, že žalovaný sa nezaoberal otázkou alternatív zaistenia,

c/ v Nemecku má manželku a štyri deti - všetci (včítane žalobcu) majú poskytnutú doplnkovú ochranu, žalobcovi vypršala platnosť pobytovej karty a preto sa nemohol vrátiť do Nemecka, pričom žalovaný nedokázal počas doterajšej doby zaistenia žalobcu vyhostiť.

10. Krajský súd v Bratislave v konaní podľa ust. § 221 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) zistil, že jej nebolo možné vyhovieť z nasledujúcich dôvodov:

K žalobnému bodu ad. a/: Táto námietka nie je dôvodná. Predmetom tohto súdneho prieskumu je napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorým dňom 23.10.2018 zaistil žalobcu, teda nie iné konanie, resp. postup žalovaného alebo iného správneho orgánu, ktoré predchádzalo konaniu o zaistení žalobcu. Ak teda žalobca namietal, že nedošlo k jeho faktickému prepusteniu z jeho predchádzajúceho zaistenia, tak takéto jeho tvrdenie nie je predmetom tohto súdneho prieskumu.

11/ K žalobnému bodu ad. b/:

Ani táto námietka nie je dôvodná. Žalobca a ani nikto iný v aktuálnom konaní nepreukazoval existenciu akýchkoľvek finančných prostriedkov vo výške podľa § 6 zákona o pobyte cudzincov ani zabezpečenie primeraného ubytovania, ktorými by žalobca disponoval. V tejto súvislosti krajský poukázal na povinnosť žalobcu ako účastníka konania o jeho zaistení spolupracovať so žalovaným v zmysle § 4 ods. 1 správneho poriadku. Žalobca odmietol akýmkoľvek spôsobom komunikovať a spolupracovať so žalovaným a teda sám sa svojím konaním vylúčil z možnosti zistenia skutočností, relevantných pre posúdenie prípadnej aplikácie menej závažných donucovacích prostriedkov (§ 89 zákona o pobyte cudzincov). Pokiaľ zástupca žalobcu v predchádzajúcej žalobe, podanej proti predchádzajúcemu rozhodnutiu o zaistení žalobcu (sp. zn.: 4Sa/78//2018) prezentoval zasielanie finančných prostriedkov rodinou žalobcu na účet právneho zástupcu žalobcu, tak takéto skutočnosť nemohla byť vzatá do úvahy v aktuálnom konaní. Hlavne preto, že takéto informácia nebola v aktuálnom konaní ani žalobcom a ani jeho zástupcov žalovanému prezentovaná.

12/ K žalobnému bodu ad. c/:

Podobne ako predchádzajúce aj túto námietku krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Ako to vyplýva z obsahu relácie ÚPZC z 23.10.2018, žalobcova žiadosť o vystavenie cudzineckého pasu bola za osobnej účasti žalobcu doručená Veľvyslanectvu Nemeckej spolkovej republiky 20.4.2018. Dňa 13.6.2018 požiadal žalobca o azyl na území Slovenskej republiky a teda do právoplatného ukončenia tohto azylového konania nemohlo byť vyhostenie fyzicky realizované a to bez ohľadu na štát, do ktorého by mal byť vyhostený.

13/ Krajský súd poukázal na absolútnu nespôľuprácu žalobcu so žalovaným a jeho absolútnu pasivitu v tomto konaní o jeho zaistení, a to i napriek osobnej účasti jeho právneho zástupcu na všetkých žalovaným vykonávaných úkonoch. Tým, že žalobca odmietol akúkoľvek spoluprácu so žalovaným sám spôsobil situáciu, že žalovanému neostala iná možnosť ako žalobcu opätovne zaistiť podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, nakoľko mal k dispozícii iba vykonateľný rozsudok o jeho vyhostení (včítane nariadenia výkonu tohto trestu), nedisponoval žiadnymi inými informáciami a už vôbec nie informáciami, ktoré by mu umožňovali použitie miernejších donucovacích prostriedkov.

14/ Žalobca ako dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia uviedol nedostatočné zistenie stavu veci, jej nesprávne právne posúdenie a nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Krajský súd uzavrel, že vznesené námietky neuznal ako dôvodné a zhrnul, že

- žalovaný zistil stav veci v rozsahu v akom mal k dispozícii informácie, získané v tomto konaní, nečinnosť a ignorovanie spolupráce žalobcu so žalovaným nie je preto možné pričítať na ťarchu žalovaného; - pokiaľ mal žalovaný k dispozícii iba vykonateľný a súdom nariadený trest vyhostenia žalobcu z územia Slovenskej republiky, pričom žalobca nedisponoval žiadnym cestovným dokladom a odmietal akýkoľvek kontakt so žalovaným (naviac i napriek prítomnosti jeho právneho zástupcu) postup žalovaného je legálny a dôvodný; - napadnuté rozhodnutie je formulované zrozumiteľným spôsobom, obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, je riadne odôvodnené, pričom z odôvodnenia je zrejme správna úvaha, ktorou sa žalovaný pri jeho vydaní riadil.

15/ Pretože námietky vznesené v podanej žalobe krajský súd nevyhodnotil ako dôvodné, žalobu zamietol.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

16. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. - krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

Sťažovateľ najmä namietal, proti názorom krajského súdu k námietkam pod bodmi a-c, keď uviedol, že:

- žalovaný správny orgán je ten istý žalovaný správny orgán v predchádzajúcom konaní o zaistení sťažovateľa zo dňa 30.08.2018 PPZ-HCP-BB8-46-015/2018-AV. Teda žalovaný mal dostatočnú vedomosť a celkovo potrebné informácie o sťažovateľovi a o jeho situácii. Preto sťažovateľ nepovažoval za nutné znovu predkladať výpis z jeho účtu ako dôkaz, že dostáva finančné prostriedky od jeho rodiny prostredníctvom svojho právneho zástupcu, pretože žalovaný aj súd mali tieto doklady k dispozícii.

- žalovaný nerešpektoval rozsudok krajského súdu sp. zn. 4Sa/78//2018 ktorý zrušil rozhodnutie žalovaného PPZ-HCP-BB8-46-015/2018-AV zo dňa 30.08.2018, ktorým bol sťažovateľ zaistený dňom 30.08.2018 najviac do 30.11.2018. Krajský súd nariadil žalovanému, aby bol sťažovateľ bezodkladne prepustený zo zaistenia, realizovaného v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov. K prepusteniu sťažovateľa nedošlo o 11 tej hodine tak ako bolo avizované a tým pádom ani nedošlo k jeho ďalšiemu predvedeniu.

- sťažovateľ po tom ako sa dozvedel, že nebude prepustený na slobodu stratil kontrolu nad svojim konaním a odmietol spolupracovať.

- príslušníci žalovaného mohli zo vzniknutej situácie usúdiť, že sťažovateľ nebude môcť vypovedať a vyjadrovať sa k obsahu zápisnice a mohli počkať, kým sa sťažovateľ ukludní a až potom mohli pokračovať v ďalšom konaní o zaistení. Z uvedeného je nesprávny záver, že „žalobca dostatočne nespôľupracuje“.

17. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že

rozhodnutie žalovaného sa zrušuje a nariaďuje sa bezodkladné prepustenie sťažovateľa zo zaistenia.

B)

18. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril tak, že navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť.

- k námietkam sťažovateľa uviedol, že rešpektoval rozsudok krajského súdu sp. zn. 4Sa/78/2018 zo dňa 08.10.2018. Sťažovateľ bol na základe uvedeného rozsudku prepustený zo zaistenia, poskytol mu dostatočný priestor na „upokojenie sa“. Napriek tomu sťažovateľ odmietol spolupracovať pri úkonoch v konaní o zaistení jeho osoby.

- žalovaný sa dostatočne zaoberal alternatívami zaistenia, pričom sťažovateľ nespĺnil podmienku podľa § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, pretože nepreukázal finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6 zákona o pobyte cudzincov. Nie je schopný si zabezpečiť primeranú nehnuteľnosť na bývanie, ubytovanie počas pobytu na území SR. Sťažovateľ neučinil žiaden krok smerujúci k zloženiu peňažnej záruky a k preukázaniu zabezpečenia ubytovania.

19. Žalovaný poukázal na to, že sťažovateľ bol dňa 13.12.2018 vyhostený cez hraničný priechod letisko Viedeň - Schwechat.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

20. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) postupom podľa § 492 ods. 1 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30.01.2019 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

21. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich práv proti rozhodnutiu žalovaného o zaistení sťažovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z., a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 2 ods. 1, písm. f) zákona č. 404/2011 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie

f) neoprávneným pobytom zdržiavanie sa cudzinca na území Slovenskej republiky v rozpore so zákonom, osobitným predpisom alebo medzinárodnou zmluvou.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z., policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 88 ods. 4 prvá veta zákona č. 404/2011 Z.z., štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov.

Podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z., policajný útvar administratívne vyhostí štátneho príslušníka tretej krajiny, ak má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky.

Podľa § 89 ods. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z., policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

a) hlásenia pobytu alebo

b) zložiť peňažnú záruku.

Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar je povinný

d) skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade skonáním ustanoveným zákonom:

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

22. Vo vzťahu k dôvodu kasačnej sťažnosti, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.) musí kasačný súd s prihliadnutím na zásadu kontinuálneho výkonu štátnej moci (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) zdôrazniť, že doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t. j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu.

23. Navyše právnym posúdením veci je analytická činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje čiastkové právne závery a spätnou aplikáciou vybranej právnej normy preveruje úplnosť a riadnosť fakticky zisteného skutkového stavu. Toto je základným poslaním správneho súdu pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, pričom nielen situácia „res iudicata“ tvorí rozhodovacia prekážka ale aj ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu ako relevantný precedens v súlade s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky vytvára zákonodarcom akceptovanú rozhodovacia prekážku.

24. V súvislosti s uvedeným kasačný súd musí zdôrazniť, že v aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu nezistil nedostatky právneho posúdenia v merite veci, ako ani odklon od ustálenej rozhodovacej praxe.

25. Sťažovateľ sa nestotožnil s posúdením ako žalovaného v preskúmanom rozhodnutí, tak aj krajského súdu v rozsudku, a namietal, že výkon jeho vyhostenia je nezrealizovateľný a preto je aj jeho zaistenie neúčelné.

26. V tejto súvislosti kasačný súd poznamenáva, že ustanovenie § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. umožňuje zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie zo Slovenskej republiky na základe rozhodnutia o administratívnom vyhostení alebo na základe súdneho rozhodnutia v trestnoprávnom konaní, v ktorom mu bol uložený trest vyhostenia. Jedinou požiadavkou pre uplatnenie tohto ustanovenia je vykonateľné rozhodnutie o administratívnom vyhostení alebo trest vyhostenia. Pri tomto dôvode zaistenia nie sú nijaké špecifické zákonné požiadavky vzťahujúce sa na riziko úteku alebo riziko vyhýbania sa alebo marenia výkonu vyhostenia.

27. V súvislosti s uvedeným poukazuje kasačný súd na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010, z ktorého vyplynulo, že „konanie o zaistení a konanie o vyhostení sú síce dve odlišné konania, ale v žiadnom prípade nie sú úplne nezávislé či izolované. Uvedené konštatovanie podľa ústavného súdu vyplýva zo samotného účelu zaistenia, ktorým bol v danom prípade výkon administratívneho vyhostenia. Zákon umožňuje štátu, aby vo vhodných prípadoch mal vo fyzickej dispozícii osobu, u ktorej prebieha vyhostovacie konanie, aby mohlo byť vyhostenie realizované. Z tohto pohľadu je potrebné vnímať aj nevyhnutnosť zaistenia. Administratívne zaistenie nemusí byť nevyhnutné tým spôsobom, ako je to pri väzbe v trestnom konaní, kde musia byť naplnené väzobné dôvody ... Podľa ústavného súdu obmedzenie osobnej slobody je viazané na účel zaistenia. Medzi zaistením a jeho účelom je úzka súvislosť. I keď definitívny záver týkajúci sa vyhostenia padne v inom konaní, súd nemôže ani pri rozhodovaní o zaistení ignorovať zjavné fakty, ktoré bránia vyhosteniu.“

28. Kasačný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru vo veciach zaistenia cudzincov (napr. 1SZa/7/2016, 1SZa/9/2016) a dodáva, že žalovaný správny orgán je v rámci rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či zaistením osoby bol naplnený účel, vyplývajúci z príslušných zákonných ustanovení a či rozhodnutím o zaistení nedošlo k neprímeranému zásahu do práv účastníka, chránených inými právnymi predpismi. Nevyhnutným predpokladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení cudzinca je v

zmysle § 88 ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z.z. preukázanie existencie rozhodnutia o jeho administratívnom vyhostení alebo rozhodnutie súdu o uložení trestu vyhostenia. Rovnako tak v rozhodnutí o zaistení nesmie absentovať dôvodnosť zásadného zásahu do jeho osobnej slobody, spočívajúceho v jeho umiestnení do útvaru policajného zaistenia.

29. Z administratívneho spisu vyplýva, že žalovaný v preskúvanom rozhodnutí účelnosť zaistenia sťažovateľa dostatočne odôvodnil, zaoberal sa aj prekážkami, ktoré by bránili jeho zaisteniu a dospel k záveru, že prepustenie sťažovateľa by znamenalo ohrozenie nerešpektovania zákona a štátu, na ktorom výsoštnom území sa sťažovateľ nachádza a v hrozbe marenia súdneho rozhodnutia.

30. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že rozhodnutie o treste vyhostenia sťažovateľa v čase rozhodovania žalovaného bolo vykonateľné a sťažovateľ sa nachádzal na území Slovenskej republiky neoprávnené a bez cestovného dokladu, preto bolo nevyhnutné jeho zaistenie na účel trestu vyhostenia. Sťažovateľ bez toho, aby disponoval cestovným dokladom alebo iným dokladom totožnosti, sa pohyboval na území Slovenskej republiky. V takýchto prípadoch je potrebné uprednostniť záujem spoločnosti na ochrane verejného poriadku a bezpečnosti pred záujmami a právom jednotlivca na osobnú slobodu a tieto okolnosti uprednostnenia pri kolízii dvoch práv aj náležite odôvodniť, tak ako žalovaný v preskúvanom rozhodnutí.

31. Pokiaľ teda žalovaný zaistil sťažovateľa na účel výkonu trestu vyhostenia a podkladom takéhoto rozhodnutia bolo rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V. z 01.08.2017 sp. zn. 2T/55/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 3To/88/2017 pre prečin prevádzkačstva § 355 ods. 1 Trestného zákona, ktorým okrem iného bol sťažovateľovi uložený trest vyhostenia, nemožno sa stotožniť s námietkou sťažovateľa, že jeho zaistenie je neúčelné.

32. Neobstojí ani námietka sťažovateľa, že nebol rešpektovaný právny názor krajského súdu uvedený v rozhodnutí sp. zn. 4Sa/78//2018 ktorým bolo zrušené rozhodnutie žalovaného PPZ-HCP-BB8-46-015/2018-AVzo dňa 30.08.2018 a ktorým krajský súd nariadil žalovanému, aby bol sťažovateľ bezodkladne prepustený zo zaistenia. Sťažovateľ namietal, že k jeho prepusteniu nedošlo, a to bol aj dôvod, prečo odmietol spolupracovať so žalovaným v ďalšom konaní o zaistení. Ako totiž z obsahu spisu vyplýva, sťažovateľ bol prepustený zo zaistenia dňa 23.10.2018 a toho istého dňa bolo začaté konanie o zaistenie sťažovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov.

33. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na rozsudok NS SR sp. zn. 10Sza/6/2016 zo dňa 18.03.2016, v ktorom sa najvyšší súd vyjadril k námietke týkajúcej sa nesúladu rozhodnutia o zaistení s čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 15 ods. 2 Návratovej smernice č. 2008/115/ES. pre neprepustenie zo zaistenie:

„Námietky nesúladu rozhodnutia o zaistení podľa § 88 ods.1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ZoPC) s čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 15 ods. 2 Návratovej smernice č. 2008/115/ES s poukazom na tvrdené neprepustenie cudzinca zo zaistenia nemôžu obstáť za situácie, keď sa preukáže, že cudzinec bol zo zaistenia po predchádzajúcom rozhodnutí súdu o zrušení rozhodnutia o zaistení a nariadení prepustenia zo zaistenia dokázateľne a fyzicky prepustený“.

34. Za situácie, že sťažovateľ bol dňa 23.10.2018 preukázateľne prepustený zo zaistenia a toho istého dňa sa začalo konanie o jeho zaistení, ktoré sa skončilo vydaním rozhodnutia o zaistení podľa § 88ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, nemohla námietka sťažovateľa týkajúca sa jeho neprepustenia obstáť aj s poukazom na rozsudok NS SR sp. zn. 10Sza/6/2016 zo dňa 18.03.2016.

35. K námietke sťažovateľa, že žalovaný správny orgán je ten istý žalovaný správny orgán ako v predchádzajúcom konaní o zaistení sťažovateľa zo dňa 30.08.2018 PPZ-HCP-BB8-46-015/2018-AV a teda žalovaný mal dostatočnú vedomosť a celkovo potrebné informácie o sťažovateľovi a o jeho situácii, preto sťažovateľ nepovažoval za nutné znovu predkladať výpis z jeho účtu ako dôkaz, že dostáva finančné prostriedky od jeho rodiny prostredníctvom svojho právneho zástupcu najvyšší súd dáva do

pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení včítane využitia možnosti podania opravných prostriedkov.“ (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžf/65/2011), ale aj za situácie, že sťažovateľ odmietne spolupracovať so žalovaným, ako v danom prípade, keď odmietol v zápisnici zo dňa 23.10.2018 komunikovať vo veci, a to napriek opakovanej výzve na spoluprácu za prítomnosti svojho právneho zástupcu, keď odmietol akúkoľvek komunikáciu, ktorá bola rozhodná okrem iného aj pre posúdenie uloženia miernejších opatrení.

36. Preto námietka sťažovateľa, že žalovaný mal vychádzať z obsahu predchádzajúceho rozhodnutia o jeho zaistení nemohla obstáť. Žalovaný sa dostatočne zaoberal alternatívami zaistenia, a to v medziach vyjadrení sťažovateľa, ktoré učinil v konaní o zaistení začatom dňa 23.10.2018, pričom sťažovateľ v správnej žalobe ani v kasačnej sťažnosti neprodukoval žiadne dôkazy, ktorými by zistenie žalovaného, že nespĺnil podmienku podľa § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, pretože nepreukázal finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6 zákona o pobyte cudzincov, spochybnil.

37. V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky: „Pokiaľ odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu o zaistení ....v základných rysoch obsahuje argumenty a podklady, prečo nebolo možné využiť miernejšie opatrenia podľa § 89 ods. 1 ZoPC a bolo nutné pristúpiť priamo k zaisteniu cudzinca a tvrdenia o splnení podmienok pre uloženie miernejších opatrení nemohli obstáť, námietka nedostatočného skúmania alternatív zaistenia nemôže spochybníť zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu o zaistení cudzinca.“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. septembra 2015, sp. zn. 10SZa/13/2015)

38. Vzhľadom na uvedené má kasačný súd za to, že žalovaný pri svojom rozhodovaní vychádzal z toho, že sťažovateľ odmietol komunikovať so žalovaným, a na základe zistenia, že zloženie peňažnej záruky ani hlásenie pobytu neprichádza do úvahy, rozhodol o jeho zaistení. Zo strany sťažovateľa nedošlo k predloženiu žiadnych relevantných dôkazov, ani žiadnych návrhov na vykonanie dôkazov či tvrdení za účelom zistenia skutkového stavu, ktorým by preukázal splnenie podmienok pre uloženie miernejších opatrení, a teda sťažovateľ neuniesol bremeno tvrdenia.

39. Podľa názoru kasačného súdu, z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vypořiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový ani kasačný súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

40. Preto, ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom žalovaného a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj kasačný súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny. Skutočnosť, ktorými sťažovateľ v kasačnej sťažnosti spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v konaní o kasačnej sťažnosti. Tieto boli obdobné ako námietky, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vypořiadal. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

41. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S.s.p.) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo

požadovať (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 168 S.s.p.).

42. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.